

Arrest

nr. 315 504 van 28 oktober 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat P. DE WOLF.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Gegevens van de zaak

1. Bestreden beslissing

"A. Feitenrelaas

U verklaart over de Liberiaanse nationaliteit te beschikken en te behoren tot de Kru etnie. U bent geboren op [...] september 1973 in Monrovia. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. U gaat naar school van 1979 tot 1982, waarna u stopt met school om te werken.

In 1989 verlaat u Liberia omwille van de burgeroorlog. U gaat naar Burkina Faso. Na enkele dagen keert u terug naar Liberia. U werkt in de haven van Brikana.

Datzelfde jaar verlaat u Liberia en reist u per schip naar Frankrijk. U dient in Frankrijk geen verzoek om internationale bescherming in, hoewel u in contact komt met de Franse autoriteiten.

Rond 1996 gaat u naar Nederland. U dient hier geen verzoek tot internationale bescherming in, maar verblijft illegaal op het Nederlandse grondgebied. Omdat u in het bezit bent van Haïtiaanse documenten van iemand anders, trachten de Nederlandse autoriteiten u in de periode 2010-2011 te repatriëren naar Haïti. De Haïtiaanse autoriteiten laten u niet toe op hun grondgebied, waarna u terugkeert naar Nederland. Een jaar later wordt u opgepakt in Nederland en verkrijgen de Nederlandse autoriteiten een vrijgeleide vanwege de Nigeriaanse ambassade. Er wordt een poging ondernomen om u naar Nigeria te repatriëren. Dit lukt niet, waarop u teruggebracht wordt naar Nederland. In 2013 brengen de Nederlandse autoriteiten u wederom naar Nigeria. Deze keer wordt u op het Nigeriaanse grondgebied toegelaten. U verblijft een 4-tal maanden in Nigeria, waarna u met een schip het land verlaat. U reist via Kameroen en Gabon naar Togo. U verblijft in de periode 2014-2016 in Togo en werkt er op diverse kleinere rivierboten. U tracht in deze periode naar Liberia te reizen, maar dat lukt niet. In 2016 reist u uiteindelijk via de scheepvaart naar Guinee. U verblijft een 5-tal maanden in Guinee vooraleer u naar Liberia gaat.

U kent niemand meer in Liberia aangezien u tijdens de burgeroorlog het contact verloor met al uw familieleden. U besluit om die reden terug naar de haven van Conakry te gaan om er te gaan werken.

In augustus 2017 wordt u op een morgen wakker langs de treinsporen. U bent in shock en merkt niet onmiddellijk dat u een hand mist. Wanneer u bezwijkt, wordt u naar een ziekenhuis in Conakry gebracht. U verneemt dat een bewakingsfirma uit de omgeving van Conakry u wou offeren als buitenlander. U spreekt de directeur van de firma hierover aan. Hij zorgt er voor dat u geopereerd wordt in een ziekenhuis. Zodoende wordt de rest van uw arm operatief geamputeerd. U tracht een gerechtelijke procedure op te starten om de daders verantwoordelijk te houden, maar dit leidt tot niets. In 2018 verlaat u het ziekenhuis. U gaat hierna kort naar Liberia, maar besluit al vlug terug te keren naar Guinee omdat u in Liberia niet aan een baan geraakt.

In november 2020 verlaat u Guinee en reist u per schip naar Griekenland. In Griekenland aangekomen gaat u naar de havenpolitie. U dient geen verzoek tot internationale bescherming in bij de Griekse autoriteiten. De Griekse autoriteiten repatriëren u via Qatar en Ghana naar Liberia. U verblijft een 3-tal weken, dan wel enkele dagen, alvast minder dan een week op een parkeerplaats in Monrovia. U houdt zich verborgen voor andere personen, maar u weet niet goed om welke reden u dat doet. U reist met een wagen naar Guinee. U verblijft ongeveer een half jaar in de haven van Conakry, waar u als straatveger werkt zonder hiervoor betaald te worden. U komt terug bij zinnen en besluit in augustus 2021 als verstekeling op een schip te kruipen. U reist naar België. U komt op 18 augustus 2021 aan in België en dient op 23 augustus 2021 een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

U vreest dat de personen die uw hand geofferd hebben, magie zullen gebruiken om u naar Guinee te doen terugkeren. Deze magie zal u eveneens buiten uw zinnen brengen, waardoor u ervan overtuigd zal geraken dat u uw arm niet kwijt bent.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u een medisch attest en twee handgeschreven verklaringen neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratief dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

U verklaart voor het CGVS dat u tijdens uw verblijf in Guinee het slachtoffer werd van een offerpraktijk, waarbij u een hand verloor (notities CGVS, p. 4-5). Omwille van een infectie werd uw arm kort daarna operatief geamputeerd. U verklaart niet naar Liberia te kunnen terugkeren omdat de gebruikte magie u zal dwingen naar Guinee te gaan (notities CGVS, p. 10-11). U verklaart verder dat u in de periode 2017-2018, na het verlies van uw arm, naar Liberia terugkeerde, maar er niet kon werken omwille van uw handicap (notities CGVS, p. 22). Aangaande uw asielrelaas kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden.

Tijdens het onderhoud voor het CGVS gevraagd de redenen dat u niet naar Liberia kan terugkeren uit te leggen, verwijst u eerst naar de personen die uw hand hebben genomen (notities CGVS, p. 10) – u verloor uw linkerhand in de periode 2017-2018 in de omgeving van Conakry, Guinee (notities CGVS, p. 4-5 + p. 17-18). Opgemerkt dat dit gebeurde in Guinee (notities CGVS, p. 10-11), verklaart u dat ze u naar Guinee zouden terugbrengen met hun magie. U verklaart eveneens dat u bang wordt wanneer u in Liberia bent, maar u weet de reden hier niet van. Doorgevraagd naar de redenen dat u niet naar Liberia kan terugkeren, verklaart u uitdrukkelijk **geen problemen te hebben in Liberia**. U legde aan de Guineese havenautoriteiten – na het verlies van uw arm - bovendien uit dat u niet naar Liberia kon gaan omdat u terug naar Guinee gehaald zou worden omdat u uw hand wilt zoeken. Door de interviewer gevraagd of er buiten de magie nog andere redenen zijn dat u niet naar Liberia terug kan gaan, blijkt uit uw verklaringen dat u sinds 1989 niet lang in Liberia geweest bent en dat u er niet kon blijven omdat ze u naar Guinee zullen halen. Hierna onderbreekt de interviewer het onderhoud. Na deze onderbreking gevraagd of u opmerkingen heeft over het eerste deel van het onderhoud, verwijst u wederom naar de personen in Guinee die uw hand hebben, **zonder dat u enige andere vrees t.o.v. Liberia uit**. Uw verwijzing naar magie is echter niet dienstig aangezien dit behoort tot het domein van het bijgeloof. Het CGVS erkent dat het geloof in magie en traditionele religie voorkomt in Liberia. U haalt nergens aan dat u vervolging vreest omwille van uw geloof hierin. Het geloof in magie mist elke objectieve grond en behoort geheel tot de wereld van het bijgeloof. Uit uw verklaringen blijkt verder dat u na het verlies van uw arm naar Griekenland reisde, waarna u door de Griekse autoriteiten naar Liberia werd teruggedreven (notities CGVS, p. 4-5). Uit uw verklaringen blijkt dat u zich toen verborgen hield in een “car park” (notities CGVS, p. 20-21). U zocht niet naar een kamer of een hotel om te overnachten en had evenmin contact met iemand. U verklaart dat u niet wou dat iemand u zag tijdens uw verblijf in Liberia. Hierop doorgevraagd, verklaart u meermaals **niet te weten waarom u zich verborgen hield**. Uit uw verklaringen blijkt verder dat u kort na de operatieve amputatie van uw arm in Liberia geweest bent. Aangaande dit verblijf in Liberia verklaart u dat men als gehandicapt persoon een bedelaar wordt en dat u om die reden niet in Liberia kon blijven, o.m. omdat u geen familie in Liberia heeft en omdat niemand u werk gaf. U blijkt werk gezocht te hebben in de haven van Freeport te Monrovia. Dit lukte niet omdat de haven van Freeport volgens u een ander systeem heeft dan andere havens in Afrika, en dit omwille van de burgeroorlog. Om deze reden geraakte u zelfs niet in de haven om werk te zoeken. Gevraagd of u andere jobs gezocht heeft, verklaart u niet te hebben kunnen werken omdat de wonde aan uw arm nog niet genezen was.

Verder wordt nog opgemerkt dat u voor de DVZ verklaarde dat u **geen specifieke problemen gehad heeft in Liberia** (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5) en legt u evenmin enige verklaringen af over problemen die u had in Liberia na het verlies van uw linkerarm (Vragenlijst CGVS, vragen 3.1-3.8). Er dient u uitermate vaak gevraagd te worden naar de redenen dat u niet naar Liberia kan terugkeren, vooraleer u enige verklaringen aflegt aangaande een vrees voor vervolging in Liberia zelf. Deze vaststelling tast de doorleefdheid van uw verklaringen reeds grondig aan. Bovendien volstaat het niet te kunnen werken omdat u na een operatie nog niet voldoende hersteld bent, niet om een beschermingsstatus toe te kennen.

Aangezien u geen documenten neerlegt ter staving van uw verschillende reizen en de verschillende keren dat u terugkeerde naar Liberia, is het CGVS voor de beoordeling van de geloofwaardigheid, volledig afhankelijk van uw verklaringen.

Wat betreft uw terugkeer naar Liberia, dient echter opgemerkt dat uw verklaringen hierover niet consistent zijn, waardoor u geen correct zicht biedt op uw terugkeer en uw reële levensomstandigheden aldaar.

Uit uw verklaringen voor de DVZ blijkt immers dat u Liberia verliet in 1990 om kort daarna terug te keren naar Liberia (Verklaring DVZ, vraag 32). **In de periode 1991-1992 verbleef u in Brikana, Liberia, waarna u naar Europa reisde. Daarna keerde u - volgens uw verklaringen voor de DVZ - pas in 2021 terug naar Liberia, waarbij u zo'n 3 weken in Monrovia verbleef** voor u naar Guinee reisde.

Via uw advocaat bezorgt u twee handgeschreven verklaringen aan het CGVS (beschikbaar in de groene map in uw administratieve dossier, documenten 2 + 3). Uit deze handgeschreven verklaringen blijkt dat u in de periode 1989-1991 na een kort verblijf in Burkina Faso naar Liberia terugkeerde, om daarna naar Europa te reizen. Deze verklaringen vermelden eveneens dat u **in 2016 naar Liberia terugkeerde, waarna u naar Guinee ging om daar in de haven te werken**. Uit de ene verklaring (doc. 2 in de groene map), blijkt dat u **in 2021 reisde naar Griekenland, waarna de Griekse autoriteiten u teruggedreven naar Liberia**. U reisde dezelfde maand nog door naar Guinee. De andere verklaring (doc. 3 in de groene map) geeft dan weer aan dat u ervan overtuigd was dat u **vanuit Griekenland naar Conakry** teruggebracht werd waar u enkele dagen bleef voor u op een schip kroop om naar Antwerpen te varen. Uit voorgaande vaststellingen blijkt dat u na uw aanvankelijke vertrek uit Liberia in 1989-1990 2 keer, dan wel 3 keer, bent teruggekeerd naar Liberia. Tijdens het onderhoud voor het CGVS verklaart u aanvankelijk ook dat u sindsdien **3 keer teruggekeerd bent naar Liberia** (notities CGVS, p. 6), een keer in 1989, in 2016 voor u naar Guinee ging om in de haven te werken en in 2021 nadat u door de Griekse autoriteiten teruggedreven werd (notities CGVS, p. 4-5). Later blijkt uit uw

verklaringen voor het CGVS echter plotseling dat u **kort na de operatieve amputatie van uw arm nog naar Liberia terugkeerde** (notities CGVS, p. 22), de wonde van de operatie was immers nog niet genezen. U legt aldus inconsistente verklaringen af aangaande uw diverse reizen naar Liberia (notities CGVS, p. 3-4 + Verklaring DVZ, p. 12). Dit tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande de omstandigheden van uw diverse reizen grondig aan.

Verder stroken uw verklaringen aangaande uw verblijf in Liberia na uw terugrijving uit Griekenland niet met elkaar. Zo verklaart u de ene keer dat u **drie weken** in Liberia verbleef vooraleer u naar Guinee reisde (Verklaring DVZ, p. 14), terwijl u de andere keer verklaart dat u **zeker geen week** in Liberia was na uw verblijf in Griekenland (notities CGVS, p. 20), of zelfs dat u overtuigd was naar Conakry, Guinee, gebracht te zijn (doc. 3 in de groene map). Verder verklaart u de ene keer dat u **8 dollar** betaalde om van Liberia naar Guinee gebracht te worden (notities CGVS, p. 8), terwijl u elders verklaart dat u **80 dollar** betaalde (notities CGVS, p. 21). U maakt de omstandigheden van uw terugkeer naar Liberia en van uw verblijf in Liberia na uw terugkeer uit Griekenland bijgevolg niet aannemelijk.

Aangezien het CGVS uw vrees bij terugkeer naar Liberia dient te beoordelen, is het van cruciaal belang een waarachtig beeld te schetsen van uw werkelijke verblijfsomstandigheden aldaar, wat u – door tegenstrijdige verklaringen af te leggen hieromtrent – nalaat te doen.

Het valt tevens op dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over het jaar waarin u uw arm verloor. U verklaart dat u uw arm verloor in **2018** (Verklaring DVZ, vraag 28), dan wel in augustus **2017** (notities CGVS, p. 4). **Het stemt verder tot denken dat u na het wakker worden in het ziekenhuis nadat uw arm verwijderd werd de mogelijke daders opzoekt om hen te confronteren** (notities CGVS, p. 4) en de persoon die u confronteert ervoor zorgt dat u in een ziekenhuis verzorging kan krijgen. Deze vaststellingen tasten de geloofwaardigheid aangaande uw verklaringen omtrent de omstandigheden waarin u uw arm verloor aan.

U legt in het kader van uw asielaanvraag een medisch attest voor waarbij de arts de amputatie van uw linkerarm vaststelt. Uit het attest blijkt dat u verklaarde dat uw arm operatief geamputeerd werd nadat u in Guinee aangevallen was en een infectie had opgelopen. Het behoort echter niet tot de bevoegdheid van de arts om de omstandigheden waarin uw arm geamputeerd werd, vast te stellen. **Het medisch attest bevestigt dus dat uw arm geamputeerd werd, maar biedt geen uitsluitel over de omstandigheden waarin dit gebeurde.**

Verder dient te worden vastgesteld dat, met betrekking tot de door u aangehaalde vrees bij een terugkeer naar Liberia omwille van uw handicap, uw verklaringen in dit verband geen concrete elementen bevatten die er op wijzen dat er voor u bij een terugkeer een 'gegronde vrees voor vervolging' of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou bestaan. U verklaart meermaals uitdrukkelijk **geen problemen te hebben (gehad) in Liberia (zie supra) en dat u in een financieel moeilijke situatie zal terechtkomen omdat u geen werk zal vinden** (notities CGVS, p. 22-23). **Bovendien heeft u sinds uw aankomst in België geen contact met andere Liberianen omdat zij niet bij u in de buurt wonen (notities CGVS, p. 24) en heeft u geen informatie opgezocht over de situatie van personen met een handicap in Liberia.** Om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten echter dermate systematisch en ingrijpend te zijn, dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Uw verklaringen in dat verband zijn echter te algemeen en te vaag om een 'gegronde vrees voor vervolging' of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' in uw hoofde te kunnen vaststellen.

Hierboven werd reeds vermeld dat u geen informatie over de situatie van mensen met een handicap in Liberia opgezocht heeft (notities CGVS, p. 24). Uit uw verklaringen blijkt verder dat u niet weet hoe u deze informatie dient op te zoeken, hoewel u gebruik maakt van o.m. facebook en YouTube. Gevraagd of u dat aan uw sociaal assistent gevraagd heeft, blijkt u dat nog niet gedaan te hebben omdat u de medewerkers van het Rode Kruis niet vertrouwt. Vermits u uw handicap in het kader van voorliggend verzoek om internationale bescherming uitdrukkelijk aanhaalt als een reden waarom u niet naar Liberia kan terugkeren verwondert het dat u op geen enkele manier meer informatie tracht te bekomen over de situatie van personen met een handicap in uw land van herkomst. Uit uw verklaringen blijkt bovendien niet dat u samen met uw raadsheer geprobeerd heeft om meer informatie over personen met een handicap in Liberia te verkrijgen.

De situatie van personen met een handicap in Liberia is echter niet van die aard om te besluiten dat elke persoon met een handicap, louter omwille van zijn of haar handicap een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet kan doen gelden. Zulks moet steeds in concreto, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond. Verder blijkt uit uw verklaringen voor het CGVS dat u ook na de amputatie van uw arm gewerkt heeft in o.m. een haven (notities

CGVS, p. 5 + p. 22) en in de tuinbouw (notities CGVS, p. 8). Bovendien geeft u aan in Liberia, na de amputatie van uw arm, niet te hebben kunnen werken omdat u geen toegang had tot de haven (notities CGVS, p.18).

Uit informatie blijkt verder niet dat er acties ondernomen worden tegen personen met een handicap (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). Bovendien blijkt uit informatie dat de Liberiaanse overheid werkt aan de gelijkberechtiging van en steunverlening aan personen met een handicap. Bovendien wordt er gewerkt aan sensibiliseringscampagnes.

Uit het voorgaande blijkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dermate gevisieerd en systematisch gediscrimineerd te zullen worden – wat u overigens zelf niet aanhaalt - dat u hiervoor nood zou hebben aan internationale bescherming, te meer nu op verschillende niveaus in Liberia, zowel van overheidswege als door diverse (internationale) organisaties en instellingen, inspanningen worden geleverd voor de verbetering van de levensomstandigheden en gelijkberechtiging van personen met een handicap. U toont bijgevolg niet aan dat er in uw concreet geval sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden en dat de mogelijke discriminatie die u eventueel zou ondergaan in geval van terugkeer naar uw land van herkomst omwille van uw handicap een 'gegronde vrees voor vervolging' of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' inhoudt.

U haalt verder aan dat u niemand kent in Liberia en er geen familie meer heeft (Verklaring DVZ, vragen 13A + 18 + notities CGVS, p. 7 + p. 9 + p. 12 + p. 17-18 + Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dit is echter **onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin**. Overeenkomstig artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet moeten daden van vervolging in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève namelijk ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het EVRM, ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen. Dat u naar een land zou moeten gaan waarvan u verklaart dat u er niemand kent, is onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van daden van vervolging in voormelde zin, bovendien toont u een grote mate van zelfredzaamheid door langdurig in een ander continent te verblijven (zie supra) en heeft u ook na het verlies van uw linkerarm nog gewerkt (zie supra). Ook in kader van de subsidiaire bescherming zijn de beweerde feiten onvoldoende ernstig om te spreken van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Bovendien dient nog opgemerkt dat de vaststelling dat u in Griekenland, waar u arriveerde na de amputatie van uw arm, geen verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend de geloofwaardigheid van de door u geuite vrees bij terugkeer naar Liberia, danig ondermijnt (notities CGVS, p.20).

Wat betreft uw bewering (mogelijks) onvoldoende medische zorgen te zullen verkrijgen in Liberia omdat u geen geld en familie heeft, dient opgemerkt dat een gebrek aan gezondheidszorg, en sociaaleconomische omstandigheden als dusdanig, niet onder het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling valt, volgens de definitie van subsidiaire bescherming, tenzij er sprake is van opzettelijk gedrag van een actor, wat in casu niet het geval is. U dient zich bijgevolg voor uw medische problematiek te wenden tot de 9ter procedure.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

Het medisch attest en de door u geschreven verklaringen werden hierboven reeds besproken.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 20/10/2023. Na lezing van de door u gepostuleerde opmerkingen moet opgemerkt worden dat deze louter verklaringen trachten te duiden/nuanceren en extra (weinig relevante) informatie toevoegen, maar niets veranderen aan de essentie en de inhoud van de aangehaalde asielmotieven en bijgevolg geen invloed hebben op bovenstaande argumenten die hebben geleid tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van het subsidiair beschermingsstatuut.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in het verzoekschrift een schending aan van:

- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) ;
- artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 ;
- artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;
- art. 48/3 van de wet van 15 december 1980 ;
- art. 48/4 van de wet van 15 december 1980 ;
- art. 48/5 van de wet van 15 december 1980 ;
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering) ;
- het algemeen beginsel van voorzichtigheid ;
- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid en redelijk termijn (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)”.

Verzoeker onderbouwt het middel als volgt:

“I. BETREFFENDE DE BESTREDEN BESLISSING

● Inhoud van de beslissing

Verwerende partij stelt de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker in vraag vooreerst omdat zij “uitermate vaak” aan verzoeker diende te vragen waarom hij niet naar Liberia kon terugkeren.

Zo stelt ze dat “Deze vaststelling tast de doorleefdheid van uw verklaringen reeds grondig aan.”

Wat de doorleefdheid van het relaas betreft, bewijst verzoeker door zijn uiterst gedetailleerde uitleg weldegelijk het tegendeel. Zijn verklaringen zijn uitermate doorleefd (GV p. 3-5).

Verzoeker wijst erop dat er maar liefst 25 maanden (!) tussen het indienen van zijn asielaanvraag en het persoonlijk onderhoud zitten. Door deze onzekerheid zijn de herinneringen die verzoeker heeft aan Liberia als maar verder vervaagd. Dit had bovendien een bijzonder grote impact op zijn mentale toestand (infra).

Verzoeker verliet Liberia in 1989 op ongeveer 16-jarige leeftijd. Nadien keerde hij nog een paar keer terug naar Liberia, maar dit steeds voor een erg korte periode, meestal zelfs slechts enkele dagen. De laatste keer, bijna vier jaar geleden, verbleef verzoeker enkele dagen in Liberia, maar volledig ondergedoken (GV p. 20-21).

Verzoeker kent de Liberiaanse samenleving niet. Hierdoor kan hij onmogelijk een, - wat verwerende partij noemt - ‘doorleefd’ antwoord vormen op de vragen waarom hij niet naar Liberia kan gaan. Hij weet in concreto niet hoe de Liberiaanse samenleving werkt.

Verzoeker is totaal vervreemd van het land.

Verzoeker is inmiddels 50 jaar oud. Dat wil zeggen dat hij al 34 jaar geen enkele duurzame band meer heeft met Liberia. Zoals hierboven vermeld, is hij totaal vervreemd van de Liberiaanse samenleving, de cultuur en wat er zich op het grondgebied afspeelt. Hij heeft op geen enkele manier enig contact met het land (GV p. 7, 9, 12, 17-18). Zijn familie heeft bovendien het land verlaten (GV p. 6): [...]

Daarnaast verwijt verwerende partij aan verzoeker dat hij niet duidelijk aangeeft waar hij verbleef en wanneer.

Verzoeker heeft sinds hij 16 jaar was geen vaste verblijfplaats meer. Hij is het product van traumatische gebeurtenissen. Hij ontvluchtte Liberia omwille van de burgeroorlog als minderjarige, ongetwijfeld met diepe wonden in het geheugen. Bovendien liet ook het migratieparcours ernstige sporen na: in Guinee verloor hij immers een deel van zijn arm.

Een van de kenmerken van trauma is het moeilijk kunnen plaatsen van gebeurtenissen in tijd en ruimte. Dit kan leiden tot incoherente verklaringen: [...]

Er werden in dezelfde studie van het International Victimology Institute Tilburg maar liefst 15 factoren aangeduid die tot inconsistente verklaringen kunnen leiden, waaronder, intelligentieniveau, lichamelijke toestand, psychische klachten, taalproblemen, angst om het land te moeten verlaten, schaamte, trauma etc.: [...]

Bijgevolg kunnen de inconsistenties in de chronologie van het relaas van verzoeker, niet aan hem worden verweten (GV p. 4-6). Verwerende partij stelt overigens de feiten, in se, zelf niet in vraag, maar enkel wanneer ze hebben plaatsgevonden.

Verwerende partij stelt dan nog dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker eerst verklaarde dat hij 8 dollar betaalde om van Liberia naar Guinee te worden gebracht en nadien 80 dollar (GV p.21).

Welnu, verzoeker is ongeschoold en totaal vervreemd van de (Liberiaanse) realiteit. Hij heeft geen besef van cijfers, plaatsen of data. Het genoemde bedrag is daarenboven irrelevant ten opzichte van de gebeurtenis.

Het feit dat verzoeker geen internationale bescherming aanvroeg in Griekenland (GV p. 20), is volgens verwerende partij een grond om de geloofwaardigheid van de vrees tot vervolging van verzoeker onderuit te

halen. Verzoeker herinnert verwerende partij eraan dat vluchtelingen op erbarmelijke wijze onthaald en opgevangen worden in Griekenland. Het feit dat verzoeker geen verzoek tot internationale bescherming indiende in dit land doet bijgevolg geen afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vrees tot vervolging. Het is duidelijk dat verzoeker als een nomade leefde in de wereld. Zijn hele leven werd gekenmerkt door rechtsonzekerheid en onzekerheid in zijn bestaan en veroorzaakte op die manier een onstabiele mentale gezondheid, die onmogelijk tegemoet kan komen aan de vereisten van de CGVS en onverenigbaar is met een klassiek CGVS-verhoor.

Bovendien dient erop te worden gewezen dat verzoeker het verhoor in het Engels aflegde. Het Liberiaans Engels van verzoeker verschilt zeer sterk van ons Westers Engels. Door zijn zwaar accent en - mede gelet op het feit dat hij ongeschoold is en niet over de capaciteiten beschikt om verschillende soorten Engels te begrijpen - ontstaan er onvermijdelijk misverstanden. Dit kon zijn raadvrouw eveneens merken tijdens de afspraken.

Dit element is centraal aangezien in huidig dossier (en de meeste dossiers) de verklaringen van verzoeker zijn enig bewijsmateriaal inhielden. Alle aandacht en druk wordt gevestigd op wat verzoeker te zeggen heeft. Zijn verklaringen worden echter ondergeschikt aan meerdere processen (vertaling tijdens verhoor, notities in een verschillende taal dan de vertaalde verklaringen, neergeschreven door een persoon met ontelbare subjectieve ethnocentrische vooroordelen en interpretatiemechanismen) waardoor het resultaat onmogelijk nog volledig trouw blijft aan wat verzoeker oorspronkelijk bedoelde.

Dit is exact het idee dat Katrijn Maryns weergaf in haar essay over de versluisde meertaligheid in de asielprocedure: [...]

Het probleem dat in dit dossier ontstond betreft het Engels, dat foutief als éézijdige objectieve taal wordt beschouwd terwijl zij op duizenden verschillende manieren kan worden gesproken. Katrijn Maryns behandelt deze problematiek en verklaart dat: [...]

Een duidelijk vaststelling dringt zich op: Engels fungeert doorheen de hele asielprocedure bij alle asielinstanties als wereltaal en eerst gekozen taal, hoewel zij ontelbare variaties kan vertonen die een kloof veroorzaakt tussen wat de asielzoeker bedoelt en uiteindelijk wordt genoteerd.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat het CGVS-verhoor in het Engels werd afgelegd hoewel de notities van het verhoor in het Nederlands werden neergeschreven.

Hierdoor zijn de verklaringen van verzoeker onderworpen aan de vertaling die de PO ervan maakt, zonder garantie van de correctheid hiervan en de verschillende mogelijke interpretaties.

Het is mogelijk dat hierbij informatie is verloren gegaan of foutief werd genoteerd. Vooreerst omdat verzoeker de vragen niet altijd juist kon interpreteren en ook door het verloren gaan van informatie tijdens de vertaling van de Protection Officer van het Engels naar het Nederlands.

De tegenstrijdigheden aangehaald door verwerende partij in de bestreden beslissing dienen, mede gelet op het feit dat verzoeker een erg gedetailleerde uitleg kon geven over zijn ganse vluchtverhaal, en zijn psychologische toestand (zie ook infra) te worden geminimeerd.

II. IN HOOFORDE: ERKENNING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS (Artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980)

Luidens artikel 48/3 § 1 Vreemdelingenwet wordt de vluchtelingenstatus toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. De definitie van dit artikel, meer bepaald artikel 1 A2, bevat 4 elementen: [...]

1. EEN GEBREK AAN BESCHERMING ALS GEHANDICAPTE EN PSYCHISCH KWETSBARE MAN

Handicap Verzoeker verloor een arm. Hierdoor hij heeft een zichtbare handicap. Verwerende partij beweert dat verzoeker om volgende redenen niet geviseerd of systematisch discrimineerd zou worden: [...]

Verwerende partij verwijst in deze alinea – overigens de enige die tot haar conclusie leidt dat Liberia veilig is voor verzoeker – naar geen enkele specifieke bron. De algemene verwijzing naar het administratieve dossier geeft verzoeker onvoldoende de kans om het argument van verwerende partij te begrijpen. In die zin schendt de bestreden beslissing het motiveringsbeginsel.

Het klopt dat Liberia stappen onderneemt om de systematische discriminatie van personen met een beperking weg te werken. Echter is de law in books hier niet gelijk aan de law in action.

Dit wordt bevestigd door verschillende bronnen (eigen nadruk): [...]

Het feit dat Liberia niet eens is opgenomen in een recent uitgebreid wereldjaarrapport van Human Rights Watch of Amnesty International zegt veel over de situatie in het land. Ondanks het feit dat er weinig beschikbare bronnen zijn over het land, heeft verzoeker toch een aantal betrouwbare bronnen kunnen vinden. Hetgeen waarvoor verwerende partij niet de minste moeite heeft gedaan.

Psychische kwetsbaarheid

Hoewel verzoeker op geen enkele manier, in concreto, het argument aanhaalt tijdens het persoonlijk onderhoud, valt duidelijk uit zijn gedragingen en relaas – hij verklaart bijvoorbeeld het personeel in het opvangcentrum niet te vertrouwen (GV p. 10, 24) – op te maken dat hij door zijn opgelopen trauma's kampt met een ernstige psychische problematiek. Zoals supra aangehaald wordt dit mee bewezen door de

inconsistenties in chronologie in zijn relaas (GV p. 4-6). Hij ging hiervoor al enkele keren naar de psycholoog zoals verklaard in het persoonlijk onderhoud (GV p. 10) maar deze persoon vertrouwt hij ondertussen ook niet meer.

In het persoonlijk onderhoud haalt verzoeker één keer zelf aan dat hij paranoïde was (GV p. 15) en dat hij 'heel kwetsbaar' is (GV p. 27). Uit zijn relaas blijkt dat ook andere landen hem doorverwezen voor psychologische ondersteuning (GV p.15). Bovendien noteerde de Protection Officer dat zijn uitleg verward overkwam (GV p. 22).

De psychische kwetsbaarheid blijkt regelmatig duidelijk uit zijn uitleg : [...]

Bijgevolg valt zijn psychische toestand niet te betwisten.

In Liberia is mentale gezondheid absoluut geen prioriteit, zo wordt bevestigd door Artsen Zonder Grenzen: [...]

Daarnaast heerst een groot stigma rond psychische problemen. Zoals verzoeker reeds aanhaalde in zijn relaas, geloven Liberianen in magie (GV p. 10-11). De perceptie dat iemand bezeten is door de duivel is niet veraf, mede in acht genomen dat verzoeker maar één arm heeft, draagt dit bij tot zijn persoonlijke stigmatisering.

[...]

Indien verzoeker al op de een of andere manier zou kunnen worden 'geholpen' dan bestaat de kans dat hij wordt blootgesteld aan onmenselijke behandeling. Human Rights Watch onthulde dat Liberia een van de landen is waar psychiatrische patiënten worden vastgeketend.

Er is geen beschikbare informatie over mogelijke financiële of sociale ondersteuning in Liberia.

De combinatie van de handicap van verzoeker en zijn psychische toestand zorgen ervoor dat hij op geen enkele manier adequate toegang heeft tot gezondheidszorg of ooit zicht zou hebben op werk. Verzoeker zou bijgevolg permanent op straat leven, gestigmatiseerd en gediscrimineerd worden bij een gedwongen terugkeer. De Belgische overheid zou hem bewust in een uiterst precaire levenssituatie doen belanden waarin hij onmogelijk kan voorzien in zijn basisbehoeften.

2. DE VEILIGHEIDSITATIE IN LIBERIA;

Liberia wordt geteisterd door een opeenstapeling van mensenrechtenschendingen.

Indien verzoeker dient terug te keren naar het land, is de kans reëel dat hij slachtoffer wordt van dit willekeurig geweld.

[...]

Recent uitte de verenigde naties nog haar bezorgheden over het geweld dat plaatsvond voorafgaand aan de verkiezingen.

[...]

Hoewel het land zogezegd vrede kent sinds het einde van de burgeroorlog, blijven de oorzaken ervan nazinderen. Liberia doet niet alles in haar macht om hieraan een einde te maken, integendeel, de autoriteiten worden gekenmerkt door schandalen en corruptie.

[...]

Hoewel de burgeroorlog in Liberia al twintig jaar is geleden, heeft het land hier ernstige littekens door opgelopen. Door machtshebbers die corruptie in de hand werken, zijn mensenrechtenschending schering en inslag. Het helpt al helemaal niet dat Liberia een zwaar ondergerapporteerd land is, waardoor het moeilijk is om een groot aantal recente bronnen te raadplegen. Desondanks, bewijst verzoeker dat de situatie in Liberia schrijnend is. Bij een terugkeer zou hij terechtkomen in een land in chaos, hetgeen het land volledig aan zichzelf te danken heeft.

III.IN ONDERGESCHIKTE ORDE: TOEKENNING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMING (Artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980)

Indien uw Raad ten onrechte oordeelt de bestreden beslissing dat de graad van geweld in Liberia niet ernstig genoeg is om subsidiaire bescherming toe te kennen.

[...]

De inhoud van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen weerspiegelt de inhoud van artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en fundamentele vrijheden.

[...]

In casu is verzoekende partij van mening dat zijn fysieke integriteit ernstig in gevaar zou worden gebracht bij een terugkeer naar Liberia. Supra werd reeds aangehaald dat hij geen adequate zorg kan genieten voor zijn mentale problemen.

Daarenboven behoort verzoeker tot een kwetsbare groep door deze psychische kwetsbaarheid en zijn zichtbare fysieke handicap. Verzoeker zal worden gestigmatiseerd alsof hij bezeten is door de duivel. Daarnaast heeft hij door zijn meervoudige beperking geen kans op huisvesting noch werk. Zijn basisrechten worden hem bijgevolg in het geheel ontnomen.

De algemene situatie in Liberia is hoogst instabiel waardoor verzoeker zou terechtkomen in een land in chaos.

Om al deze redenen past het om de subsidiaire bescherming toe te kennen aan verzoekende partij.

IV. IN UITERST ONDERGESCHIKTE ORDE: Vernietiging van de bestreden beslissing

Overwegende dat, indien uw Rechtspraak aan verzoekende partij noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire bescherming zou kunnen toekennen en zich niet voldoende geïnformeerd zou achten, het past de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het CVGS voor verder onderzoek ;

Overwegende dat de tegenpartij de weigeringsbeslissing niet voldoende heeft gemotiveerd, onder meer betreffende de specifieke context aangaande de beperking van verzoeker, zowel fysiek als mentaal alsook de algemene situatie in Liberia dat wordt gekenmerkt door mensenrechtenschendingen;

Dat de tegenpartij ook niet voldoende motiveert in welke mate verzoekende partij zich kan berusten op de hulp en/of bescherming van de autoriteiten ;

Dat verzoekende partij voldoende bewijst dat dit niet het geval is ;

Dat het onder anderen om deze redenen past de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het CVGS ;

Overwegende dat de tegenpartij helemaal onvoldoende rekening hield met de bewijswaarde van de overlijdensakte van de vader van verzoeker;

Dat de tegenpartij duidelijk haar zorgvuldigheidsplicht en redelijkheidsplicht schendt door te achten dat de chronologie doorslaggevend is in de geloofwaardigheid van het verhaal van verzoeker en dat zonder enige verwijzing naar enige bron, verzoekende partij gerust zou kunnen terugkeren naar Liberia; Dat de tegenpartij, zodoende op een volkomen roekeloze manier handelt ;

Overwegende dat een terugkeer naar Liberia betreurenswaardige, zelfs dramatische gevolgen zou hebben ;

Dat het de verantwoordelijkheid is van de Belgische Staat om verzoekende partij te beschermen en haar opnieuw een waardig bestaan te gunnen ;

Overwegende dat de bestreden beslissing voor al deze redenen vernietigd moet worden".

Beoordeling

1.

2.

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de aangevoerde schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, benadrukt de Raad dat dit enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus houdt geen schending in van het desbetreffende artikel. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe een inmenging in verzoekers gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. Verzoeker stelt dat hij tijdens zijn verblijf in Guinee het slachtoffer werd van een offerpraktijk, waarbij hij een hand verloor en waarna zijn arm operatief werd geamputeerd.

Verzoeker heeft de Liberiaanse nationaliteit en stelt niet te kunnen terugkeren naar Liberia omdat de gebruikte magie hem zal dwingen naar Guinee te gaan. Hij wijst er tevens op in de periode 2017-2018 na het verlies van zijn arm te zijn teruggekeerd naar Liberia, maar dat hij er niet kon werken omwille van zijn handicap.

Blijkens de bestreden beslissing werd geconcludeerd dat verzoeker doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk kon maken dat hij ten aanzien van Liberia een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Na kennisneming van de elementen in het rechtsplegingsdossier sluit de Raad zich aan bij de vaststellingen van verweerder:

5. Samen met verweerder wordt vooreerst vastgesteld dat verzoeker veelvuldig werd gevraagd naar de redenen waarom hij niet naar Liberia kan terugkeren, vooraleer hij enige verklaringen aflegde aangaande een vrees voor vervolging in Liberia zelf. Zo verklaarde verzoeker bij de DVZ dat hij geen specifieke problemen had in Liberia en legde hij evenmin enige verklaring af over problemen die hij had in Liberia na het verlies van zijn linkerarm (vragenlijst CGVS, vragen 3.1 – 3.8). Uit verzoekers verklaringen bij het CGVS komt uiteindelijk naar voor dat hij niet kan terugkeren naar Liberia omdat ze hem zouden terugbrengen naar Guinee met hun magie (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10-11). Verzoeker komt niet verder dan verwijzingen naar personen die in Guinee zijn hand hebben, zonder dat hij enige andere vrees uit ten opzichte van Liberia (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Verweerder merkt terecht op dat verzoekers verwijzing naar magie niet dienstig is omdat dit behoort tot het domein van het bijgeloof en het geloof in magie elke objectieve grond mist.

Verzoeker meent in het verzoekschrift dat zijn verklaringen uitermate doorleefd zijn en wijst op de tijdsspanne van 25 maanden tussen het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming en het persoonlijk onderhoud. Hij stelt dat zijn herinneringen zijn vervaagd en dat dit een invloed had op zijn mentale toestand. Daarnaast wijst verzoeker op het feit dat hij Liberia lang geleden verliet en slechts een paar keer terugkeerde voor een korte periode, dat hij totaal vervreemd is van het land en dat hij daarom onmogelijk een doorleefd antwoord kan geven op de vragen waarom hij niet naar Liberia kan gaan.

De Raad benadrukt dat van verzoeker, die de bescherming vraagt van de Belgische asielinstanties, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij kan toelichten waarom hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, *in casu* Liberia, en waarom hij dus een nood aan internationale bescherming heeft. De vaststelling dat verzoeker bij de DVZ geen problemen aanhaalde ten aanzien van Liberia en vervolgens bij het CGVS evenmin van bij het begin duidelijk kon uiteenzetten waarom hij niet kan terugkeren naar Liberia doet op fundamentele wijze afbreuk aan zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming ten aanzien van Liberia. Noch de tijdsspanne tussen de indiening van verzoekers verzoek om internationale bescherming en het persoonlijk onderhoud, noch de omstandigheid dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van Liberia kan verzoekers lacunaire en gebrekkige verklaringen aangaande de motieven voor zijn beschermingsnood verschonen.

6. Verder stelt verweerder op goede gronden dat verzoeker met zijn tegenstrijdige verklaringen geen helder zicht biedt op zijn werkelijke verblijf- en levensomstandigheden in Liberia, noch op de omstandigheden waarin hij zijn hand/arm verloor:

“Aangezien u geen documenten neerlegt ter staving van uw verschillende reizen en de verschillende keren dat u terugkeerde naar Liberia, is het CGVS voor de beoordeling van de geloofwaardigheid, volledig afhankelijk van uw verklaringen.

Wat betreft uw terugkeer naar Liberia, dient echter opgemerkt dat uw verklaringen hierover niet consistent zijn, waardoor u geen correct zicht biedt op uw terugkeer en uw reële levensomstandigheden aldaar.

Uit uw verklaringen voor de DVZ blijkt immers dat u Liberia verliet in 1990 om kort daarna terug te keren naar Liberia (Verklaring DVZ, vraag 32). **In de periode 1991-1992 verbleef u in Brikana, Liberia, waarna u naar Europa reisde. Daarna keerde u - volgens uw verklaringen voor de DVZ - pas in 2021 terug naar Liberia, waarbij u zo'n 3 weken in Monrovia verbleef** voor u naar Guinee reisde. Via uw advocaat bezorgt u twee handgeschreven verklaringen aan het CGVS (beschikbaar in de groene map in uw administratieve dossier, documenten 2 + 3). Uit deze handgeschreven verklaringen blijkt dat u in de periode 1989-1991 na een kort verblijf in Burkina Faso naar Liberia terugkeerde, om daarna naar Europa te reizen.

Deze verklaringen vermelden eveneens dat u **in 2016 naar Liberia terugkeerde, waarna u naar Guinee ging om daar in de haven te werken**. Uit de ene verklaring (doc. 2 in de groene map), blijkt dat u **in 2021 reisde naar Griekenland, waarna de Griekse autoriteiten u terugdreven naar Liberia**. U reisde dezelfde maand nog door naar Guinee. De andere verklaring (doc. 3 in de groene map) geeft dan weer aan dat u ervan overtuigd was dat u **vanuit Griekenland naar Conakry** teruggebracht werd waar u enkele dagen bleef voor u op een schip kroop om naar Antwerpen te varen. Uit voorgaande vaststellingen blijkt dat u na uw aanvankelijke vertrek uit Liberia in 1989-1990 2 keer, dan wel 3 keer, bent teruggekeerd naar Liberia. Tijdens het onderhoud voor het CGVS verklaart u aanvankelijk ook dat u sindsdien **3 keer teruggekeerd bent naar Liberia** (notities CGVS, p. 6), een keer in 1989, in 2016 voor u naar Guinee ging om in de haven te werken en in 2021 nadat u door de Griekse autoriteiten teruggedreven werd (notities CGVS, p. 4-5). Later blijkt uit uw verklaringen voor het CGVS echter plotseling dat u **kort na de operationele amputatie van uw arm nog naar Liberia terugkeerde** (notities CGVS, p. 22), de wonde van de operatie was immers nog niet genezen. U legt aldus inconsistente verklaringen af aangaande uw diverse reizen naar Liberia (notities CGVS, p. 3-4 + Verklaring DVZ, p. 12). Dit tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande de omstandigheden van uw diverse reizen grondig aan.

Verder stroken uw verklaringen aangaande uw verblijf in Liberia na uw terugdrijving uit Griekenland niet met elkaar. Zo verklaart u de ene keer dat u **drie weken** in Liberia verbleef vooraleer u naar Guinee reisde (Verklaring DVZ, p. 14), terwijl u de andere keer verklaart dat u **zeker geen week** in Liberia was na uw verblijf in Griekenland (notities CGVS, p. 20), of zelfs dat u overtuigd was naar Conakry, Guinee, gebracht te zijn (doc. 3 in de groene map). Verder verklaart u de ene keer dat u **8 dollar** betaalde om van Liberia naar Guinee gebracht te worden (notities CGVS, p. 8), terwijl u elders verklaart dat u **80 dollar** betaalde (notities CGVS, p. 21). U maakt de omstandigheden van uw terugkeer naar Liberia en van uw verblijf in Liberia na uw terugkeer uit Griekenland bijgevolg niet aannemelijk.

Aangezien het CGVS uw vrees bij terugkeer naar Liberia dient te beoordelen, is het van cruciaal belang een waarachtig beeld te schetsen van uw werkelijke verblijfsomstandigheden aldaar, wat u – door tegenstrijdige verklaringen af te leggen hieromtrent – nalaat te doen.

Het valt tevens op dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over het jaar waarin u uw arm verloor. U verklaart dat u uw arm verloor in **2018** (Verklaring DVZ, vraag 28), dan wel in augustus **2017** (notities CGVS, p. 4). **Het stemt verder tot denken dat u na het wakker worden in het ziekenhuis nadat uw arm verwijderd werd de mogelijke daders opzoekt om hen te confronteren** (notities CGVS, p. 4) en de persoon die u confronteert ervoor zorgt dat u in een ziekenhuis verzorging kan krijgen. Deze vaststellingen tasten de geloofwaardigheid aangaande uw verklaringen omtrent de omstandigheden waarin u uw arm verloor aan."

Verzoeker tracht de voorstaande omstandige motivering inzake de veelvuldige inconsistenties in zijn verklaringen te weerleggen door te verwijzen naar zijn trauma, zijn nomadisch bestaan, zijn ongeschooldheid en de taal en vertaling van het persoonlijk onderhoud.

Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het verwijzen naar algemene rapporten over trauma's en de invloed ervan op het geheugen, maar brengt geen enkel (begin van) bewijs bij ter adstructie van de door hem voorgehouden persoonlijke trauma's/psychologische problemen, laat staan van de invloed ervan op zijn geheugen. Verzoeker toont geenszins aan dat zijn cognitief geheugen dermate is aangetast dat hij niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen. Hij slaagt er dan ook niet in de vastgestelde tegenstrijdigheden te verschonen door een loutere verwijzing naar zijn zelfverklaard trauma.

Verder toont verzoeker niet aan dat zijn beperkte scholing en/of nomadisch bestaan de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat is op eenduidige wijze te vertellen over zijn leefomstandigheden. Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat de dossierbehandelaar eenvoudige duidelijke vragen stelde en dat verzoeker kennelijk kon volgen en de logica en de inhoud van de vragen correct begreep. Verzoeker bevestigde op het einde van het persoonlijk onderhoud dat hij alle vragen had begrepen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 26). Hoe dan ook wordt van verzoeker geen schoolse kennis verwacht, noch volledige of feilloze beschrijvingen. Wel kan worden verwacht dat verzoeker zich door hem persoonlijk ervaren gebeurtenissen kan herinneren en eenduidige en doorleefde verklaringen kan afleggen aangaande zijn eigen leefomstandigheden en verblijfplaatsen. Dit is niet het geval.

Verder wijst verzoeker erop dat zijn verhoor in het Engels werd afgelegd en hekelt hij dat het “*Liberiaans Engels*” sterk verschilt van het “*Westers Engels*”.

Los van de vaststelling dat verzoeker naar eigen zeggen “*Liberiaans Engels*” spreekt niettemin hij voorhoudt dat hij “*totaal vervreemd [is] van de Liberiaanse samenleving, de cultuur*”, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker bij het indienen van zijn verzoek op de DVZ en in overeenstemming met artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet om de bijstand van een tolk Engels verzocht heeft. Verder blijkt dat verzoeker voor de DVZ zijn verklaringen in het Engels aflegde en dat dit zonder noemenswaardige problemen verlopen is. Verzoeker heeft bij aanvang van het persoonlijk onderhoud geen opmerkingen gemaakt over de vertaling van zijn verklaringen tijdens het interview bij de DVZ (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud heeft verzoeker bevestigd dat hij het Engels van de *protection officer* goed begreep en heeft de *protection officer* gezegd dat verzoeker het moest aangeven wanneer hij iets niet verstond (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Op het einde van het persoonlijk onderhoud heeft verzoeker aangegeven dat hij alle vragen en het Engels van de *protection officer* goed had verstaan (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 25). Hij voegde er zelfs aan toe dat het “*eenvoudig Engels*” was (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 26). Gedurende het verloop van verzoekers onderhoud werden geen moeilijkheden gemeld door verzoeker of zijn advocaat waardoor redelijkerwijs kan worden aangenomen dat de overlevering van de verklaringen op betrouwbare wijze is verlopen. Aldus kan worden vastgesteld dat de informatie en verklaringen verkregen tijdens het procedureverloop voor de DVZ evenals in het kader van verzoekers onderhoud op het CGVS betrouwbaar zijn en in aanmerking kunnen worden genomen voor wat betreft de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker wijst er nog op dat het persoonlijk onderhoud in het Engels werd afgelegd en dat de notities van het persoonlijk onderhoud in het Nederlands werden neergeschreven. Verzoeker meent dat hierdoor mogelijks informatie is verloren gegaan of foutief werd genoteerd, maar licht niet concreet toe welke zaken dan verkeerd werden neergeschreven. Bovendien heeft verzoeker in zijn opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud, die hij op 2 november 2023 aan het CGVS liet gelden, geen fouten opgemerkt in de weergave van zijn – in de bestreden beslissing inconsistent bevonden – verklaringen. Bijgevolg is verzoeker niet ernstig waar hij de vastgestelde tegenstrijdigheden tracht wijten aan een verkeerde notering van zijn verklaringen.

Gelet op wat voorafgaat blijven de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden overeind en ondermijnen deze zowel verzoekers algehele geloofwaardigheid als de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven.

7. Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat hij een arm verloor en een gebrek aan bescherming heeft als gehandicapte in Liberia.

De bestreden beslissing motiveert inzake verzoekers vrees omwille van zijn handicap op omstandige wijze als volgt:

*“U legt in het kader van uw asielaanvraag een medisch attest voor waarbij de arts de amputatie van uw linkerarm vaststelt. Uit het attest blijkt dat u verklaarde dat uw arm operatief geamputeerd werd nadat u in Guinee aangevallen was en een infectie had opgelopen. Het behoort echter niet tot de bevoegdheid van de arts om de omstandigheden waarin uw arm geamputeerd werd, vast te stellen. **Het medisch attest bevestigt dus dat uw arm geamputeerd werd, maar biedt geen uitsluitel over de omstandigheden waarin dit gebeurde.***

*Verder dient te worden vastgesteld dat, met betrekking tot de door u aangehaalde vrees bij een terugkeer naar Liberia omwille van uw handicap, uw verklaringen in dit verband geen concrete elementen bevatten die er op wijzen dat er voor u bij een terugkeer een ‘gegronde vrees voor vervolging’ of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zou bestaan. U verklaart meermaals uitdrukkelijk **geen problemen te hebben (gehad) in Liberia (zie supra) en dat u in een financieel moeilijke situatie zal terechtkomen omdat u geen werk zal vinden** (notities CGVS, p. 22-23). **Bovendien heeft u sinds uw aankomst in België geen contact met andere Liberianen omdat zij niet bij u in de buurt wonen** (notities CGVS, p. 24) en heeft u geen informatie opgezocht over de situatie van personen met een handicap in Liberia. Om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten echter dermate systematisch en ingrijpend te zijn, dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Uw verklaringen in dat verband zijn echter te algemeen en te vaag om een ‘gegronde vrees voor vervolging’ of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ in uw hoofde te kunnen vaststellen.*

Hierboven werd reeds vermeld dat u geen informatie over de situatie van mensen met een handicap in Liberia opgezocht heeft (notities CGVS, p. 24). Uit uw verklaringen blijkt verder dat u niet weet hoe u deze informatie dient op te zoeken, hoewel u gebruik maakt van o.m. facebook en YouTube. Gevraagd of u dat aan uw sociaal assistent gevraagd heeft, blijkt u dat nog niet gedaan te hebben omdat u de medewerkers van het Rode Kruis niet vertrouwt. Vermits u uw handicap in het kader van voorliggend verzoek om internationale bescherming uitdrukkelijk aanhaalt als een reden waarom u niet naar Liberia kan terugkeren

verwondert het dat u op geen enkele manier meer informatie tracht te bekomen over de situatie van personen met een handicap in uw land van herkomst. Uit uw verklaringen blijkt bovendien niet dat u samen met uw raadsheer geprobeerd heeft om meer informatie over personen met een handicap in Liberia te verkrijgen.

De situatie van personen met een handicap in Liberia is echter niet van die aard om te besluiten dat elke persoon met een handicap, louter omwille van zijn of haar handicap een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet kan doen gelden. Zulks moet steeds in concreto, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond. Verder blijkt uit uw verklaringen voor het CGVS dat u ook na de amputatie van uw arm gewerkt heeft in o.m. een haven (notities CGVS, p. 5 + p. 22) en in de tuinbouw (notities CGVS, p. 8). Bovendien geeft u aan in Liberia, na de amputatie van uw arm, niet te hebben kunnen werken omdat u geen toegang had tot de haven (notities CGVS, p.18).

Uit informatie blijkt verder niet dat er acties ondernomen worden tegen personen met een handicap (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). Bovendien blijkt uit informatie dat de Liberiaanse overheid werkt aan de gelijkberechtiging van en steunverlening aan personen met een handicap. Bovendien wordt er gewerkt aan sensibiliseringscampagnes.

Uit het voorgaande blijkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dermate geïsoleerd en systematisch gediscrimineerd te zullen worden – wat u overigens zelf niet aanhaalt - dat u hiervoor nood zou hebben aan internationale bescherming, te meer nu op verschillende niveaus in Liberia, zowel van overheidswege als door diverse (internationale) organisaties en instellingen, inspanningen worden geleverd voor de verbetering van de levensomstandigheden en gelijkberechtiging van personen met een handicap. U toont bijgevolg niet aan dat er in uw concreet geval sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden en dat de mogelijke discriminatie die u eventueel zou ondergaan in geval van terugkeer naar uw land van herkomst omwille van uw handicap een ‘gegronde vrees voor vervolging’ of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ inhoudt.”

Verzoeker hekelt dat verweerder naar geen enkele specifieke bron, maar slechts op algemene wijze naar het administratief dossier verwijst. Hij stelt dat de algemene verwijzing naar het administratief dossier hem onvoldoende de kans geeft om het argument van verweerder te begrijpen.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat hieraan landeninformatie inzake de situatie en behandeling van personen met een handicap in Liberia werd toegevoegd. Gelet op het inzagerecht had verzoeker of zijn advocaat kennis kunnen nemen van de inhoud van het administratief dossier. Het loutere gegeven dat verweerder in de bestreden beslissing niet naar een specifieke bron verwijst, doet geen afbreuk aan het gegeven dat landeninformatie aan het administratief dossier werd toegevoegd en dat verzoeker er kennis van had kunnen nemen.

In navolging van verweerder wordt vastgesteld dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde rapporten en informatie geenszins kan blijken dat personen met een handicap in Liberia systematisch zouden worden vervolgd, wel integendeel. Uit deze informatie blijkt onder meer dat de Liberiaanse overheid stappen onderneemt om discriminatie van personen met een handicap tegen te gaan.

De door verzoeker in het verzoekschrift geciteerde informatie ligt in de lijn van de – of is dezelfde – informatie in het administratief dossier. Verzoeker toont geenszins aan dat verweerder hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Bijgevolg dient verzoeker *in concreto* aan te tonen dat hij in Liberia zou worden geïsoleerd of vervolgd omwille van zijn handicap. Gelet op wat voorafgaat, blijft verzoeker hiertoe echter in gebreke.

Verzoeker brengt ook in het verzoekschrift geen concrete elementen aan waarmee hij aannemelijk maakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging/reëel risico op ernstige schade heeft ten aanzien van Liberia omwille van zijn handicap.

8. Verzoeker wijst verder op zijn psychische kwetsbaarheid en meent dat deze blijkt uit zijn verklaringen. Hij verwijst naar landeninformatie inzake de behandeling van mentale gezondheid en inzake het stigma rond psychische problemen in Liberia.

De Raad herneemt dat verzoeker geen enkel (begin van) bewijs bijbrengt ter adstructie van zijn psychische problemen. Met de loutere verwijzingen naar zijn verklaringen en zelfverklaard trauma toont verzoeker niet aan dat hij kampt met psychologische problemen, noch wat de aard en ernst van deze vermeende psychologische problemen zou zijn. Verzoekers verwijzingen naar algemene landeninformatie inzake mentale gezondheid in Liberia kunnen evenmin psychologische problemen in hoofde van verzoeker aantonen.

Aangezien verzoeker het bestaan van zijn psychologische problemen niet aantoont, toont hij evenmin aan dat hij omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging/reëel risico op ernstige schade loopt bij terugkeer naar Liberia. Zijn verwijzingen naar algemene informatie over mentale gezondheid en het stigma rond psychische problemen in Liberia zijn bijgevolg niet dienstig.

9. Zo verzoeker er in het verzoekschrift op wijst dat hij in Liberia geen adequate zorg kan genieten voor zijn zelfverklaarde, doch geenszins aangetoonde mentale problemen, merkt de Raad volledigheidshalve op dat psychologische problemen en het algemeen gebrek aan toegang tot gezondheidszorg geen verband houden met de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch vallen onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert bovendien geen concreet verweer in het verzoekschrift tegen de volgende terechte en pertinente motivering:

“Wat betreft uw bewering (mogelijks) onvoldoende medische zorgen te zullen verkrijgen in Liberia omdat u geen geld en familie heeft, dient opgemerkt dat een gebrek aan gezondheidszorg, en sociaaleconomische omstandigheden als dusdanig, niet onder het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling valt, volgens de definitie van subsidiaire bescherming, tenzij er sprake is van opzettelijk gedrag van een actor, wat in casu niet het geval is. U dient zich bijgevolg voor uw medische problematiek te wenden tot de 9ter procedure.”

10. Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat hij vervreemd is van Liberia en dat zijn familie het land heeft verlaten, maar weerlegt hiermee geenszins de motivering in de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“U haalt verder aan dat u niemand kent in Liberia en er geen familie meer heeft (Verklaring DVZ, vragen 13A + 18 + notities CGVS, p. 7 + p. 9 + p. 12 + p. 17-18 + Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dit is echter **onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin.** Overeenkomstig artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet moeten daden van vervolging in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève namelijk ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het EVRM, ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen. Dat u naar een land zou moeten gaan waarvan u verklaart dat u er niemand kent, is onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van daden van vervolging in voormelde zin, bovendien toont u een grote mate van zelfredzaamheid door langdurig in een ander continent te verblijven (zie supra) en heeft u ook na het verlies van uw linkerarm nog gewerkt (zie supra). Ook in kader van de subsidiaire bescherming zijn de beweerde feiten onvoldoende ernstig om te spreken van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.”*

11. Tot slot merkt verweerder terecht op dat verzoeker in Griekenland, waarheen hij in 2021 en dus na zijn amputatie reisde, heeft nagelaten een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen na aankomst in Griekenland, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde. Verzoekers verwijzingen naar de erbarmelijke omstandigheden in Griekenland kunnen zijn nalatigheid niet verschonen. De vaststelling dat verzoeker na aankomst in Griekenland geen verzoek om internationale bescherming indiende vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

12. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

13. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en de door verzoeker in het verzoekschrift aangebrachte informatie dat er actueel voor burgers in Liberia geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Uit deze informatie blijkt dat de burgeroorlog in Liberia reeds meer dan 20 jaar geleden plaatsvond. Zo verzoeker verwijst naar mensenrechtenschendingen en naar geweld dat plaatsvond voorafgaand aan de verkiezingen in Liberia, dient worden vastgesteld dat het aangehaalde geweld doelgericht van aard is en niet kadert binnen een gewapend conflict.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend vierentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS